

Jordi GasparÚltima actualización:
21/07/2010[Enviar mensaje](#)
[Mensaje Instantáneo](#)
[Enviar a un/a amigo/a](#)
[Suscribirse](#)Estado civil: Soltero
Ciudad: barcelona
País: ES
Fecha de registro:
19/02/2007

Vínculos patrocinados

**Mujeres
buscan
hombres**aquí en el chat, sin
registros ¡Iniciar
gratuitamente![www.sms-
contactos.es](http://www.sms-contactos.es)

miércoles, noviembre 18, 2009

16/11/2009 Entrevista por Borja Duño para Jazz Butletí

[Borja Duño \(works\)](#)[Jordi Gaspar, la veritable acústica del baix](#)Publicado en [Jazz Butletí](#), [clàssica](#), [entrevista](#), [jazz](#), [música](#) por Borja Duño en 16/11/2009

Què fa que un instrumentista que ha construït una llarga carrera al costat de figures tan importants com Joan Manuel Serrat, Tete Montoliu, Renato Carosone, Lucho Gatica i Maria del Mar Bonet decideixi dedicar-se en cos i ànima a una música pensada exclusivament per a baix acústic? Jordi Gaspar ha trobat en aquest instrument un mitjà per a cercar-se a sí mateix com a baixista, com a músic, com a persona. *Aikixí* (Juan Palomo, 2009) n'és el resultat.

<<..JazzButletí 94, nov-des 09 © fotos ricard gaspar díaz i jordi gaspar © text borja duño>>

Akixí és el teu primer enregistrament d'un projecte propi. Com sorgeix aquest plantejament tan radical d'utilitzar només baix acústic i, en ocasions comptades, contrabaix?

És tot un procés, gens gratuït. Vaig passar des de gairebé deixar la música a decidir que això era el que volia fer. Jo compaginava la música amb una feina fixa, i m'anava prou bé, però el preu ha estat sempre limitar-me a treballar en projectes d'altres. Jo era sempre el col·laborador enrotllat, però mai he tingut l'energia extra per pensar en un projecte propi. Potser he estat una mica lent però, finalment, tota aquella energia i implicació personal que he posat en projectes dels altres he decidit invertir-la en un projecte meu. Porto fent música des dels 17 anys, quan anava amb Rumba Tres per tot Espanya.

I aleshores vas pensar que realment tenies coses a dir?

Va arribar un moment en què vaig dir-me que hi havia dues maneres d'anar pel riu, una deixant que et porti la corrent i l'altra posant-te a remar i anar on tu vols. I per a mi ja no és tan important el rànquing com a baixista amb més bolos o més sol·licitat, cosa que en teoria és millor, perquè en realitat som en un mercat. El que vull és defensar qui sóc musicalment, què és el que m'agrada i trobar la meua veu. Després podré treballar en altres projectes, però aportant la meua pròpia visió, no simplement fent el que em diguin. Vull fer la meua cuina, això fa que tinguis les coses ben estructurades a l'hora d'obrir l'aixeta.

Entenc que senties necessitat d'expressar-te com a músic perquè la gent et conegui tal com ets o com et vols mostrar.

Sí, i en aquest cas la guitarra baixa acústica ha estat tota una troballa, perquè el baix elèctric no és un instrument que toquis quan ets a casa, com el piano acústic, que cada vegada que hi passes per davant et convida a seure-hi. I una cosa és tenir la voluntat d'estudiar i l'altra és que et vingui de gust. Jo tenia dubtes sobre el sentit de tot plegat. La motivació de quan tenia vint anys era tocar com el Pastorius, però això ja ho vaig superar fa temps. Ara, el baix acústic vibra amb la fusta i l'habitació, pots sortir a l'escala de casa i provar la reverb natural, coses que no pots fer amb un baix elèctric.

L'instrument t'ha servit per a trobar-te a tu mateix?

Sí, vaig començar amb les suites de Bach i ja sé que no descobreixo res a ningú, però jo vaig entendre que hi havia unes altres formes d'explicar. Són melodies que no es repeteixen, són com discursos. I tot plegat em va fer adonar que tenia molta energia per tirar endavant però que estava repartint-la entre moltes coses i vaig decidir tirar-m'hi de cap, amb el risc que això implicava.

El baix acústic el vas descobrir treballant amb algú, perquè requeria aquest so?

El vaig descobrir ara farà tres anys. La meua dona me'n va regalar un de quatre cordes i ja vaig veure de què anava, però em quedava una mica curt, perquè sóc una mica guitarrero i no em permetia fer tot allò que volia... Potser sí que hi ha una mica d'això que diuen que els baixistes som guitarristes frustrats, no? Perquè realment hi ha moltes coses que fan els baixistes que a mi no m'interessen, ja sé que pot sonar molt radical però, per exemple, els malabarismes aquests que es fan amb l'*slap*. Com una cosa *groovy*, d'acord, tot i que jo no ho faig, però un solo a base d'*slaps*... què vols que et digui? És una cosa incomprendible, un foc d'artifici. Potser si vas emporrat pot ser divertit, però a mi com a expressió musical no m'interessa gens. Hi altres coses que m'interessen molt més, com que des del punt de vista melòdic totes les notes tinguin sentit, que tot tingui un ordre artístic, un missatge, que sigui un tot, que sigui de veritat.

I per això necessites més cordes...

Sí, em faltaven notes cap a dalt. Aleshores vaig anar tocar a Nova York amb la Maria del Mar Bonet i vaig trobar aquest baix de cinc cordes que venia amb afinació de si-mi-la-re-sol, tot i que de seguida el vaig canviar a mi-la-re-sol-do i vaig començar a investigar. Aquest instrument té una reverb natural, perquè les freqüències greus

sempre ressonen, i m'hi vaig trobar bé de seguida. Des d'aquell moment vaig començar a passar-hi hores, perquè de cop em resultava fàcil i atractiu.

Aleshores decideixes centrar-te en aquest instrument i estudiar de valent.

Jo tenia una obsessió. Oi que a la feina hi vas cada dia vuit hores o més? Doncs si vull ser músic m'ha d'agradar estudiar, perquè m'hi hauré de passar les mateixes hores. Per això he reconstruït tota la meua forma d'estudiar i per això dono classes al Taller de Músics, perquè penso que tinc coses a explicar que poden servir a més gent. Com t'ho fas anar perquè al matí quan et lleves vulguis vestir-te corrents perquè vols començar? He deixat de fer aquests exercicis mecànics, gairebé gimnàstics, i em plantejo l'estudi des del punt de vista de fer música, d'aconseguir que tot tingui sentit, d'estar concentrat tota la estona al cent per cent, de viure més el moment. No estudio per preparar-me per a una cosa que vindrà la setmana que ve, sinó que en el moment en què estic estudiant ja estic fent música, ja estic gaudint.

A vegades l'ensenyança musical es pot carregar vocacions, no?

Sí, en primer lloc vas a classe perquè hi ha coses que t'han d'orientar o t'ajuden a completar el que tu ja fas, però no has de renunciar mai al que tu ets. Quan tu decideixes estudiar música és perquè ja has tingut unes negociacions interiors i moltes vegades, amb l'ensenyança el que s'aconsegueix, potser inconscientment, és que t'oblidis de tot el que has fet fins ara i comencis de zero. Això pot funcionar amb un nen si li promets que quan surti de classe anirà al parc, però si per a tu el que fas no té sentit, aleshores no té futur.

Sempre hi ha una motivació inicial que t'empeny a començar a fer música.

Sí, de fet, quan al Myspace em demanaven les meves influències, vaig adonar-me que encara hi ha moltes coses de les que faig que tenen a veure amb Led Zeppelin, coses que encara em recorden a aquells blues lents, aquella veu, o a Genesis, vivències que van motivar-me a agafar el baix. Això forma part del que ets i no te'n pots oblidar. Al rebre ensenyança has de conduir tu, has d'assumir el teu dia dia i aconseguir que tot tingui sentit. Has de voler assolir objectius a mitjà i llarg termini, com les empreses.

I els teus han estat...

El meu dia a dia ha estat posar-me a estudiar, a compondre i a trobar la meua veu. He aconseguit que tot el que he trobat amb el baix acústic a nivell d'expressió –no tècnicament–, m'hagi servit per al contrabaix. Les notes que faig, els silencis que deixo... Primer volia muntar un repertori per tocar-lo sol, com fan els cellos i les guitarres espanyoles, perquè penso que el baix acústic té prou recursos. Aleshores vaig començar a muntar les suites de Bach per a cello, algun estàndard, algunes composicions pròpies, i cada vegada tenia més producció original, fins que vaig decidir fer un disc. Vaig dir-me: "això em comença a agradar i m'hi sento reflectit, sóc jo". El disc el fas com una carta de presentació, els músics de jazz no fem discos per generar grans vendes, la meua intenció era donar forma i acabar el que estava fent.

Perquè vas decidir enregistrar el disc a Galícia, dins un hórreo?

Això de Galícia és perquè hi vaig a passar les vacances i vaig trobar aquell entorn, amb aquells silencis, aquella fusta... i em posava a tocar hores i hores. L'hórreo el vaig descobrir aquest estiu, perquè hi ha nens i fan soroll i allà m'hi podia refugiar.

La fusta de l'habitació té una textura especial, és el que buscaves?

El so de l'entorn ha influït positivament. L'hórreo és una casa quadrada, de vuit per vuit metres i a dins hi ha una habitació on hi posaven els formatges, la mel i els pernills quan era l'època de salar. Són unes fustes de castanyer de 200 o 250 anys, a l'intempèrie, i jo vaig trobar-hi un punt, entre la llum que entrava per les esclatxes... tocaves i els greus eren genials, tot i que part d'aquesta sensació es perd en l'enregistrament. Després hi ha una feina molt important d'equalització, he hagut d'estudiar per aconseguir reproduir aquest so, perquè al principi m'ho posava al cotxe i no s'entenia res.

I no és el mateix que gravar el disc a un estudi.

No, perquè per a mi és un procés paral·lel. Trobar el meu to com a intèrpret, la meua veu, i el lloc, la forma de compondre, poder repetir i repetir... tot això s'ha barrejat moltíssim. Obrir el micròfon i gravar-ho tot, fer un exercici d'honestetat, eliminar-ne l'excipient i quedar-me amb el principi actiu. La qüestió era evitar els mecanismes físics que et porten a tocar una nota després d'una altra (on se te'n va el dit) i en canvi pensar en quina nota vols tocar. I acceptar el que et surt, perquè potser et surt un *nonaino* i tu volies fer música molt moderna.

En aquest procés, què has descobert de tu mateix com a músic? Al disc s'hi sent flamenc, música mediterrània, no gaire jazz... Quanta improvisació hi ha?

Hi ha improvisació, però no he volgut jugar a aquest concepte de combo de jazz, de tocar un estàndard perquè hi ha uns acords que són l'excusa perfecta per posar-hi unes frases. Això està molt bé per practicar uns canvis, però jo he volgut tocar amb l'atenció al màxim i dir coses que siguin veritat, tan quan composo com quan toco, i això és el que admiro i el que m'agrada dels meus herois. Quan sento el Wayne Shorter, que des de la primera nota t'estabormeix, el Larry Grenadier, el Charlie Haden... aquell so rodó, aquella oscil·lació sobre el temps tant característica en ell... És un missatge. Evidentment, un robot faria moltes més notes per segon, però el que a mi m'interessa és reconèixer que hi ha un senyor que explica les coses a la seva manera. La música quadrada és impersonal, és difícil de sentir-la com a pròpia.

Hi ha massa músics que posen el pilot automàtic?

Sí, però jo tracto de ser molt respectuós, perquè hi ha qui té automatismes a diferents nivells. Algú pot estar tirant de *xoriços*, però potser ha decidit fer-ho així perquè vol crear una tensió, o sigui que tampoc no m'atreveixo a generalitzar en cap cas. Per a mi, el sentit és estar-hi posat al cent per cent, fer el que sigui, però sense por.

Es tracta de trobar allò que sents dins teu i tens necessitat d'expressar?

Sí, les persones ens assemblen, ens passen coses conegudes i per això generalitzem i parlem de l'autostima, de

l'èxit... les històries s'assemblen molt però el que és diferent és com les viu cadascú. Això és freudià: quan un parla dona detalls que no són casuals, allò en què et fixes és un reflex del que tu ets. De la mateixa manera, pots fer el mateix arpegi que els altres alumnes d'una mateixa classe, però l'expressió i l'entonació és la que tu li has donat i està marcada per la teva història. En aquest sentit, jo tracto de buscar la meua forma personal de dir i acceptar-la i treballar perquè surti. Per exemple, perquè t'entenguin millor has de practicar la dicció, estudiar amb metrònom, millorar l'afinació... quan està afinat i a tempo és acollonant! Veus? Ara mateix estic una mica neguitós i el primer que faré quan te'n vagis serà agafar el baix!

Com ha estat el procés de fer canvis per aconseguir que el disc soni com l'execució original?

Com que m'interessa molt treballar la dicció i la projecció del so, he disfrutat molt amb la producció del disc, amb la mescla, intentant aconseguir sentir en la gravació el que sentia quan estava allà i per això a vegades has de retallar uns mitjos que de fet hi eren, allà! Amb els micròfons vaig anar cercant la forma, i ara el resultat em satisfà, tot i que potser està una mica pujat d'aguts i el baix no té aquests aguts tan brillants, però era necessari per la projecció, perquè a quatre o cinc metres dels altaveus t'arribi tot el so.

Perquè decideixes autoeditar-te el disc amb el segell Juan Palomo?

Vaig parlar amb diverses discogràfiques i no vaig rebre cap reacció entusiasta, davant d'un disc de solos de baix. Però no és un disc de *baixisme*, no es tracta de mostrar les coses difícils que es poden fer amb un baix, és un disc de música personal feta per a baix acústic. Primer sóc persona, després músic i finalment toco el baix.

Aquest és l'enfocament. Un conegut productor em va dir que se'l posava a casa, al cotxe i per treballar, que li agradava molt, però que no era jazz, ni flamenc, ni pop... em va dir que era música d'autor, com si fos una cosa negativa, com una cosa que no es pot vendre.

Potser es tracta d'un disc poc comercial.

Per això vaig decidir distribuir-lo jo mateix, perquè, qui anirà al Corte Inglés o a l'Fnac i farà l'experiment de comprar un disc així? Això ha canviat molt, encara recordo quan anàvem a Andorra i compràvem deu o quinze discos sense haver-los sentit, només per la portada, però avui en dia la gent escolta els discos abans de comprar-los. Per altra banda, la distribució digital et dona l'opció de vendre una cosa molt elitista. Potser no hi ha prou gent a Barcelona que vagi a la botiga a comprar-lo, però potser a tot Catalunya sí i a Chicago hi haurà dos baixistes als quals els interessarà. A Mèxic hi ha gent que em coneix pel Myspace i que està esperant que els envii el disc, però no sortiria a compte distribuir-lo a les botigues del DF.

Però el disc també es distribueix en suport físic, en CD, no?

Sí, hi ha una botiga de Burgos, Doctor Bass, que és la millor botiga de baixos del món, té de l'ordre de 300 baixos de 3.000 euros cap amunt i el vendrà per correu des de la seva web. I després hi ha un parell de botigues de Barcelona que el tindran, però no són botigues de discos. Són botigues que venen objectes diversos. La meua idea és vendre un objecte que pot tenir un paper a casa teua, de cara a la gent que no entra mai a una botiga de discos. Penso que això té sentit per a un disc com aquest, que pot sonar d'ambient, igual que il·lumines l'habitació amb un ciri o una làmpada. Es tracta d'un objecte atractiu, que també sona a la botiga perquè a qui el ven també li agrada. Em sembla que és una cosa especial, com un bon vi, que no el vens al súper sinó a un celler o a una botiga de delicatessen.

Etiquetat con: [entrevista](#), [jazz](#), [Jazz Butlletí](#)

7:23 0 comentarios 0 punto/s [Traducir](#) [Imprimir](#) [COMPARTIR](#)

Publicación anterior: [4/10/09 Jordi Gaspar en CUTAWAY GUITAR MAGAZINE](#) | [Volver a la lista de blogs](#) | **Próxima publicación:** [Comprar en UPTONBASS? Nunca mais...!](#)

Escribe tu comentario aquí...

[Enviar](#)

[Seguridad](#) | [Preguntas frecuentes](#) | [Anúnciate](#) | [Prensa](#) | [MySpace Internacional](#) ▼ | [Privacidad](#) | [Términos](#) | [Mapa del Sitio](#)

©2003-2010 MySpace, Inc. Todos los derechos reservados.